

PARAULES DE VIDA

Domund 2017: La missió en el cor de la fe

Diumenge que ve celebrarem en tota l'Església la *Jornada Mundial de les Missions*, més coneguda com el Dia del Domund. Fins fa unes dècades la idea de la missió despertava entusiasme entre els cristians, i la celebració d'aquest diumenge mobilitzava els catòlics de totes les edats. Actualment hem de reconèixer que per a molts és una jornada que passa desapercebuda. I açò no hauria de ser així perquè, com ens ha recordat el papa Francesc en el seu missatge d'enguany, la missió està «en el cor de la fe cristiana». Qui ha conegut Crist, ha trobat l'alegria i l'esperança i, per això, desitja que tots els homes puguin arribar a conèixer-lo i estimar-lo, i s'alegra de què això siga realitat. La missió no és, per tant, un element secundari en la vida de l'Església. Aquesta és missionera per naturalesa: «si no ho fóra (ens diu el papa Francesc), no seria Església de Crist».

La missió no pretén fer una Església més poderosa ni més forta humanament parlant; tampoc propagar una ideologia religiosa o una proposta ètica sublim. Es tracta d'oferir al món allò que més necessita: al mateix Jesucrist. L'Evangeli és una persona. Quan aquest s'anuncia, Jesús es converteix novament en contemporani nostre. Com a *Bon samarità* continua curant les ferides sagnants de la humanitat, i com a *Bon pastor* busca sense parar els qui s'han perdut per camins tortuosos i sense meta. Tot ho-

me, especialment aquells que pateixen i estan sense esperança, necessiten de Crist, que és *Camí, Veritat i Vida*.

Si tots els homes conegueren i estimaren Jesús, segurament el nostre món seria millor: hi hauria més justícia, més pau i amor entre els

homes. El Regne que va començar amb Ell, seria més visible en el nostre món. La missió ens recorda que Jesucrist, i no el poder o els diners, és el camí de l'Església, perquè és el tresor més gran que aquesta pot oferir a la humanitat. En Ell, i no en altres coses, està el poder transformador de l'Evangeli. L'anunci de Crist és el camí més net i generós per a la transformació del nostre món. Ajudar a les missions és una forma de treballar per un món més digne de l'ésser humà.

La jornada del Domund ha de ser per a tots els catòlics un dia d'oració per aquells que, moguts per un gran amor a Jesucrist i als germans, han deixat la seua casa i la seua terra i han entregat la vida a la causa del Regne de Déu. La vocació missionera exigeix no tindre por de donar-ho tot per Crist, perquè es té la certesa que sempre ens dóna molt més del que nosaltres li puguem donar a Ell.

Els missioners generalment viuen la seua missió en un context de pobresa. Necessiten per això la col·laboració i la solidaritat de tots els catòlics. La nostra generositat amb ells és una forma de compromís amb la causa de l'Evangeli. Que la jornada del Domund d'enguany ens ajude a fer que la passió per la missió no s'apague en el cor de l'Església.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Convidats a nocces

La primera lectura i l'evangeli d'aquest diumenge ens situen al final de la història i, en ella, en el judici de Déu. En el text d'Isaïes (750 aC) Déu oferirà un banquet suculent a tots els pobles des de Sió, engolirà per sempre la mort, eixugarà totes les llàgrimes i esborrarà arreu de la terra la humiliació del seu poble i la humanitat el reconeixerà com a alliberador i salvador.

En Mateu, el llenguatge apocalíptic usat en la redacció del text (70-90 dC) ajuda a plasmar la gran tragèdia pel fet que el poble d'Israel no ha acceptat la invitació al banquet messiànic, refusant Je-

sús, el fill del rei. Per aquesta raó, Déu ha convidat altres pobles a participar en el seu banquet. Tanmateix, no tothom que accepta la invitació hi acudeix vestit de manera digne; el qui no ho fa n'és exclòs i castigat.

Nosaltres avui, davant d'aquests dos textos fàcilment sintonitzem més amb aquells fragments on Déu se'ns revela misericordiós, compassiu, benigne. Molt menys on se'ns mostra justicier i excloent. Els dos accents han estat i són una constant en la predicació de l'Església. Dos accents difícils d'avenir. I tanmateix ho podem fer prenent

consciència que, formant part d'una munió de convidats, l'amor de Déu no ens deixa indiferents, sinó que transforma la nostra vida i ens prepara (vesteix) per a les nocces del seu fill. En Déu, la justícia és misericòrdia, segons ens assenyala el papa Francesc.

I si mica en mica anem adquirint el vestit de nocces, nosaltres —més del que no ens pensem— podem anar implementant la simbiosi entre justícia i misericòrdia en les relacions personals i col·lectives.

Concepció Huerta

PALABRAS DE VIDA

Domund 2017: La misión en el corazón de la fe

El próximo domingo celebraremos en toda la Iglesia la *Jornada Mundial de las Misiones*, más conocida como el Día del Domund. Hasta hace unas décadas la idea de la misión despertaba entusiasmo entre los cristianos, y la celebración de este domingo movilizaba a los católicos de todas las edades. Actualmente hemos de reconocer que para muchos es una jornada que pasa desapercibida. Y esto no debería ser así porque, como nos ha recordado el papa Francisco en su mensaje para este año, la misión está «en el corazón de la fe cristiana». Quien ha conocido a Cristo, ha encontrado la alegría y la esperanza y, por ello, desea que todos los hombres puedan llegar a conocerlo y amarlo, y se alegra de que esto sea una realidad. La misión no es, por tanto, un elemento secundario en la vida de la Iglesia. Ésta es misionera por naturaleza: «si no lo fuera (nos dice el papa Francisco), no sería Iglesia de Cristo».

La misión no pretende hacer una Iglesia más poderosa ni más fuerte humanamente hablando; tampoco propagar una ideología religiosa o una propuesta ética sublime. Se trata de ofrecer al mundo aquello que más necesita: al mismo Jesucristo. El Evangelio es una persona. Cuando éste se anuncia, Jesús se convierte de nuevo en contemporáneo nuestro. Como *Buen samaritano* continúa curando las heridas sangrientas de la humanidad, y como *Buen pastor* busca sin descanso a quienes se han perdido por caminos tortuosos y sin meta. Todo hombre, especialmente aquellos que sufren y están sin esperanza, necesitan de Cristo, que es *Camino, Verdad y Vida*.

Si todos los hombres conocieran y amaran a Jesús, seguramente nuestro mundo sería mejor: habría más justicia, más paz y amor entre los hombres. El Reino que comenzó con Él sería más visible en nuestro mundo. La misión nos recuerda que Jesucristo, y no el poder o el dinero, es el camino de la Iglesia, porque es el tesoro más grande que ésta puede ofrecer a la humanidad. En Él, y no en otras cosas, está el poder transformador del Evangelio. El anuncio de Cristo es el camino más limpio y generoso para la transformación de nuestro mundo. Ayudar a las misiones es una forma de trabajar por un mundo más digno del ser humano.

La jornada del Domund debe ser para todos los católicos un día de oración por aquellos que, movidos por un gran amor a Jesucristo y a los hermanos, han dejado su casa y su tierra y han entregado su vida a la causa del Reino de Dios. La vocación misionera exige no tener miedo a darlo todo por Cristo, pues se tiene la certeza de que siempre nos da mucho más de lo que nosotros le podamos dar a Él.

Los misioneros generalmente viven su misión en un contexto de pobreza. Necesitan por ello la colaboración y la solidaridad de todos los católicos. Nuestra generosidad con ellos es una forma de compromiso con la causa del Evangelio. Que la jornada del Domund de este año nos ayude a que la pasión por la misión no se apague en el corazón de la Iglesia.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Missa Estacional i processó en honor de la Mare de Déu de la Cinta

El diumenge 3 de setembre, la ciutat de Tortosa celebrà la festa de la seua patrona, la Mare de Déu de la Cinta. A les 12 hores, se celebrà la solemne Missa Estacional, presidida pel nostre bisbe, Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent, i concelebrada pel Cabildo Catedral, els rectors de les parròquies de la ciutat i altres preveres. Hi eren presents el Sr. Alcalde, regidors, autoritats, Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, Cort d'Honor, pubilles i pubilletes i molts fidels que omplien la Catedral de gom a gom.

S'inicià la celebració amb l'himne a la nostra patrona. Tot seguit, l'Il·lm. Sr. Vicari general, José Luis Arín, ens adreçà unes paraules entre les quals cal destacar la visita que la Mare de Déu va fer als fills de Tortosa, donant-nos el seu regal d'amor. Posem en pràctica les seues paraules: «Feu tot el que Ell us digui.»

El Sr. Bisbe inicià l'homilia glossant una de les estrofes dels goigs a la Verge de la Cinta, lletra de Mn. Tomàs Bellpuig. Aquest any celebrem els quatre-cents anys que el bisbe Lluís de Tena va fundar la Reial Arxiconfraria i cada vegada s'ha conservat més el lligam que uneix els tortosins amb la Mare de Déu. El bisbe Enrique va agrair a la Reial Arxiconfraria l'esforç que està fent per la celebració dels quatre-cents anys: un nou reliquiari, la imatge de la Mare de Déu que presidirà la façana de la Catedral i tantes coses programades i realitzades al llarg d'aquest any. En la vida de l'Església el més important no és el que es veu, sinó el que succeeix en el seu interior. Per aquest motiu va demanar al Sant Pare la con-

cessió de l'Any Jubilar Marià, un any de gràcia.

La reina, la reina infantil i una pubilla van portar les ofrenes i mentre l'Orfeó cantà l'*Ave Maria*. Abans d'acomiar-nos entrarem a la Catedral fins als peus del presbiteri, els «Dolçainers de Ferreries-Sant Vicent. Colla Gegantera i Cort de Bèsties», presidits per la figura de l'àguila de Tortosa, fent un ball en honor a la Mare de

Déu de la Cinta. Després del seguici que l'acompanyava, interpretà l'himne a la nostra patrona. Acabà la celebració cantant l'Orfeó Tortosí i tot el poble de Déu allí congregat, l'himne de la Cinta.

A la tarda se celebrà la solemne processó, presidida pel nostre bisbe Enrique. El primer major-dom, Sr. Francesc Viñes, confià l'estendard principal a la Reial Arxiconfraria de la Cinta amb motiu dels quatre-cents anys de la seua fundació, representada pel seu prior, M.I. José María Membrado, i com a borlistes, el confrare Sr. Javier Colina en representació de tots els confreres que han passat al llarg de la seua història i la Sra. Marina Gombau, néta de tortosins de l'Associació Tortosina-Vigatana, en representació dels qui veneren la Cinta en altres indrets, fora de Tortosa. Amb la pregària final i la benedicció del Sr. Bisbe, ens vam acomiar fins al dia següent que ens retrobaríem per a la celebració de la Novena.

Maria Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Jesús està present en molts dels nostres germans i germanes que avui pateixen com Ell» (4 de setembre).

@Pontifex: «Us encoratjo a confiar en el Senyor, l'únic que ens recolza i ens encoratja per contribuir a la reconciliació i a la pau» (7 de setembre).

@Pontifex: «Estimats joves, no temeu el futur! Somieu grans coses! Manteniu viva la joia, senyal d'un cor jove que ha trobat el Senyor» (7 de setembre).

@Pontifex: «La reconciliació es consolida amb la contribució de tot-hom, permet construir el futur i fa créixer l'esperança» (9 de setembre).

La missió t'espera!

La missió t'espera! Aquesta no està reservada a persones especials. Més ben dit, tu eres l'especial. El DOMUND ens empeny a seguir amb la nostra missió com a creients: enviats a difondre el missatge d'amor a tothom. Allà on tu no aportes amor queda un buit de Déu. És Ell qui ha volgut necessitar de tu per manifestar el seu amor a tots els germans, de manera especial a aquells que més el necessiten. I espera, amb infinita estima, la teva resposta.

«És que...» sempre tenim «esques» per posar-nos en marxa. Però allò especial que et demana, allò que espera de tu, és ser-hi allà on tu hi siguis. Ell ja hi era abans, però espera

que el desvetllis als del teu voltant. I per què no, als de més lluny. Els teus fets han de ser senyal del seu amor sobre tu i sobre els demés. I que donis raó de tota aquesta esperança. Allí on siguis, estima, porta el seu amor i dóna raó del Crist.

Siguis valent! Els profetes també van tenir por, però es van deixar seduir. Estima i dóna raó de l'estima. Els bons discursos, inclosos els teològics, no convencen ningú: que li preguntin a Pau! Però el llenguatge de l'amor és universal. Estimar sempre serà un acte silenciós. Però no defalleixis, siguis valent.

I si aquesta missió et demana anar més enllà de casa teva, del teu poble, dels teus... per què no? No im-

porten les teves limitacions, importa la teva resposta. I ser fidel a la missió a la qual ets cridat, per a la qual

t'ha estat regalat un carisma específic, et garanteix la felicitat, però no com la veu aquest món.

XVIII edició del Premi Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà»

El dia 4 de setembre, a les 12 h, dintre el marc de les festes de la Mare de Déu de la Cinta, tingué lloc a l'Espai Sant Domènec, la XVIII edició del Premi Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà». És un acte en el qual es reconeixen públicament els valors humans i cristians de persones o entitats que voluntàriament i de manera generosa ajuden la societat.

Fou presidit pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, el Sr. Ferran Bel, alcalde de la ciutat, i Mn. Josep M. Membrado, president de l'Associació Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà». També hi eren presents autoritats, membres de la Reial Arxiconfraria de Ntra. Sra. de la Cinta, de la Cort d'Honor, la reina de les festes, Maria Bel, i molts tortosins. Hi participà la coral «Vent de Dalt» qui interpretà al llarg de la celebració, tres peces.

Després de la primera interpretació de la coral «Vent de Dalt», el Sr. Conrad Duran va fer menció

de tots els qui havien estat proposats per al Premi Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà». Tot seguit, el Sr. Francesc Vallespi donà lectura a l'acta de la reunió del jurat que tingué lloc al saló parroquial de la Catedral, el dia 5 de juliol, en la qual es fa palesa l'adjudicació del premi. Es concedí a la «Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans», en re-

coneixement al seu treball i servei a la nostra ciutat al llarg de més de cent anys. També per la seua generositat deixant el seu edifici a Càritas per al «Menjador Mossèn Sol» i el magatzem d'aliments, així com per deixar la Cripta de la Reparació per a activitats culturals i benèfiques i per a tantes coses de caire espiritual. Els tortosins estem agraïts.

El jurat acordà per unanimitat atorgar un Diploma de reconeixement a Mn. Antonio Ripollés, per la seua humilitat, generositat i tenir sempre casa oberta a les persones més necessitades, donant-los ajuda tant material com espiritual.

A continuació, Mn. Xavier Goñi recollí el premi en representació de la «Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans». Tot seguit li fou lliurat a Mn. Antonio Ripollés una menció especial. Fou un acte molt reeixit. Aquests exemples ens esperonen a treballar generosament pels germans.

Maria Joana Querol

AGENDA

Dilluns 16,

Jesús, Teresianes, Formació Permanent del Clergat. / Tortosa, Col·legi Teresià, a les 9.20 h, celebració de Santa Teresa.

Dissabte 21, Campredó, a les 19.30 h, Confirmacions. / Benicarló, jornada d'inici del curs d'Acció Catòlica General. / Formació de voluntaris de Pastoral Penitenciària.

Diumenge 22, Sant Mateu, Monestir Santa Anna, a les 11.30 h, Processó solemne. / DOMUND.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Santa Hedvig (Eduvigis), religiosa cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), verge salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Cominges.

17. ■ Dimarts [Rm 1,16-25 / Sl 18 / Lc 11,37-41]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. ■ Dimecres [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

19. ■ Dijous [Rm 3,21-30 / Sl 129 / Lc 11,47-54]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prevs. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada, 1694-Roma, 1775), prev. fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. ■ Divendres [Rm 4,1-8 / Sl 31 / Lc 12,1-7]. Sant Andreu de Cre-

ta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. ■ Dissabte [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,8-12]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat, mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 45,1.4-6 / Sl 95 / 1Te 1,1-5b / Mt 22, 15-21]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).

Diumenge XXVIII de durant l'any

COMENTARI

Per què no ens mostrem més alegres?

En aquesta muntanya (la que als darrers temps s'alçarà ferma sobre els cims de les muntanyes Is 2) el Senyor prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i vins rancis.

Convidar tots els pobles indica poder universal. Plats gustosos i vins rancis són símbol d'experiència extraordinària.

Més encara: el Senyor farà desaparèixer el vel del dol que cobreix tots els pobles, eixugarà les llàgrimes de tothom. Vida sense llàgrimes ni dol és fruit del triomf del Ressuscitat (1Co 15,54).

Pau, que sap viure enmig de privacions i en l'abundància, reclamà als corintis el dret a ser mantingut per la Comunitat a la qual serveix (1Co 9,4s); però normalment treballava nit i dia per a no ser una càrrega a ningú (1Te 2,9).

Ara agraeix l'ajut dels filipencs: Heu fet molt bé d'ajudar-me ara que vivia en l'estretor. Però entès com intercanvi de dons: rep béns materials d'aquells a qui aporta béns espirituals. Heu estat l'única Comunitat de qui he acceptat algun benefici a canvi de tot el que us he donat (v. 15).

Un rei celebra el casament del fill: al·legoria del Senyor celebrant banquet per l'Encarnació del seu Fill Unigènit.

D'una banda és generós i magnànim convidant tothom fins que la sala s'ompli de convidats. Però obliga tothom a dur vestit de festa.

Costa d'entendre el fet de lligar de mans i peus el qui no duia vestit de festa i tirar-lo fora on hi haurà plors i cruixir de dents. Per què?

Els qui eren a les sortides dels camins han estat convidats i reunits: no forçats. Acceptar un regal suposa algun deure? Goig i agraïment!

A la Bíblia el vestit simbolitza l'actitud visible. Dur vestit de festa significa mostrar agraïment i alegria pel regal del convit; no es pot participar del convit amb actitud trista.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6-10a)

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i succulents, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la mort. El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat, perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

► Salm responsorial (22)

R. Viuré sempre a la casa del Senyor.

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,12-14.19-20)

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dóna forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,1-14)

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill: envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa. Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convidau a la festa tothom que trobeu. Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats. Quan el rei entrà a veure els convidats, s'adonà que un home dels que eren allí no duia el vestit de festa, i li digué: Company, com és que has entrat sense vestit de festa? Ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: Lligueu-lo de peus i mans i traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Els cridats són molts, però no tants els elegits.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 25,6-10a)

Preparará el Señor del universo para todos los pueblos, en este monte, un festín de manjares succulentos, un festín de vinos de solera; manjares exquisitos, vinos refinados. Y arrancará en este monte el velo que cubre a todos los pueblos, el lienzo extendido sobre todas las naciones. Aniquilará la muerte para siempre. Dios, el Señor, enjugará las lágrimas de todos los rostros, y alejará del país el oprobio de su pueblo —lo ha dicho el Señor—. Aquel día se dirá: «Aquí está nuestro Dios. Esperábamos en él y nos ha salvado. Este es el Señor en quien esperamos. Celebremos y gocemos con su salvación, porque reposará sobre este monte la mano del Señor».

► Salmo responsorial (22)

R. Habitaré en la casa del Señor por años sin término.

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sostegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,12-14.19-20)

Hermanos:

Sé vivir en pobreza y abundancia. Estoy avezado en todo y para todo: a la hartura y al hambre, a la abundancia y a la privación. Todo lo puedo en aquel que me conforta. En todo caso, hicisteis bien en compartir mis tribulaciones. En pago, mi Dios proveerá a todas vuestras necesidades con magnificencia, conforme a su riqueza en Cristo Jesús. A Dios, nuestro Padre, la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,1-14)

En aquel tiempo, volvió a hablar Jesús en parábolas a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo, diciendo: «El reino de los cielos se parece a un rey que celebraba la boda de su hijo; mandó a sus criados para que llamaran a los convidados, pero no quisieron ir. Volvió a mandar otros criados encargándoles que dijeran a los convidados: “Tengo preparado el banquete, he matado terneros y reses cebadas y todo está a punto. Venid a la boda”. Pero ellos no hicieron caso; uno se marchó a sus tierras, otro a sus negocios, los demás agarraron a los criados y los maltrataron y los mataron. El rey montó en cólera, envió sus tropas, que acabaron con aquellos asesinos y prendieron fuego a la ciudad. Luego dijo a sus criados: “La boda está preparada, pero los convidados no se la merecían. Id ahora a los cruces de los caminos y a todos los que encontréis, llamados a la boda”. Los criados salieron a los caminos y reunieron a todos los que encontraron, malos y buenos. La sala del banquete se llenó de comensales. Cuando el rey entró a saludar a los comensales, reparó en uno que no llevaba traje de fiesta y le dijo: “Amigo, ¿cómo has entrado aquí sin el vestido de boda?”. El otro no abrió la boca. Entonces el rey dijo a los servidores: “Atadlo de pies y manos y arrojadlo fuera, a las tinieblas. Allí será el llanto y el rechinar de dientes”. Porque muchos son los llamados, pero pocos los elegidos.»